

[Justitsministeren]

Under forespørgselsdebatten om adoption den 1. februar 1979 fremhævede jeg, at den gældende ordning tilsigter at sikre, at det er rent saglige hensyn, der bliver de altafgørende ved behandlingen af disse sager, og jeg udtalte, at jeg ikke ville kunne gå ind for en ordning, hvorefter det i højere grad, end det er tilfældet i dag, var politiske myndigheder, der skulle have indflydelse på de konkrete afgørelser på dette område.

Der er efter min mening ikke siden da indtruffet forhold, der har givet mig anledning til at ændre opfattelse på dette punkt, og jeg kan derfor fortsat ikke gå ind for, at sagerne skal kunne påklages til justitsministeriet.

Vedrørende spørgsmålet om adoptionsnævnets sammensætning udtalte jeg, at jeg ikke var rede til at give noget tilsagn om ændring af nævnet, men at der ikke er noget, der udelukker, at man overvejer det endnu en gang.

Efter adoptionsloven består nævnet af en formand, der skal være jurist, og et antal andre medlemmer. I bemærkningerne til den pågældende lovbestemmelse er nærmere angivet, hvilke kvalifikationer man forestiller sig nævnets medlemmer skal opfylde, og i overensstemmelse hermed er det sammensat af en jurist, der er formand, en socialrådgiver, en psykolog samt speciallæger i henholdsvis pædiatri, voksenpsykiatri, børnepsykiatri og intern medicin.

Herudover har man imidlertid suppleret nævnet med yderligere to »læge« medlemmer, der ikke repræsenterer nogen speciel ekspertise.

Nævnets medlemmer er udnævnt for 4 år ad gangen. De nuværende medlemmers medlemsperiode udløber den 31. marts 1980.

Inden udløbet af den nuværende medlemsperiode vil vi i justitsministeriet overveje, om ordningen med »læge« nævnsmedlemmer, der har fungeret tilfredsstillende, bør formaliseres nærmere, herunder eventuelt således, at disse medlemmer skal udpeges efter indstilling.

De enkelte adoptionssamråd består efter loven af et medlem med social uddannelse, en jurist og en læge. En ændret sammensætning vil derfor kræve en lovændring, og en sådan mener jeg ikke der er anledning til.

Til indenrigsministeren (2/5 79) af:

Alice Hedegaard (DR):

»Vil ministeren overveje at oprette en fodterapeutskole i Jylland, således at behovet for fodterapeuter kan dækkes?«

(Spm. nr. 899).

Begrundelse.

Da loven om fodterapeuter vedtoges i folkettinget i 1972, gav den daværende indenrigsminister tilsagn om, at en forøgelse af uddannelseskapaleten skulle ske vest for Store Bælt.

Mange kommuner benytter i dag fodplejere uden den autoriserede uddannelse. Da der i København er ca. 2 fodterapeuter pr. 10.000 indbyggere, mens der i f. eks. Århus amt kun er en halv fodterapeut pr. 10.000 indbyggere, må behovet siges at være til stede. Foreningens medlemstal tyder også på, at der ingen tilgang er til faget. Skolen i København har kun kapacitet til at optage 20 elever ud af de ca. 120 ansøgere, der melder sig. Det må betegnes som værende uheldigt af flere grunde.

Først og fremmest fordi der er mangel på uddannede fodterapeuter, dernæst fordi mange unge ønsker en uddannelse, og specielt da der ingen risiko er for arbejdsløshed inden for faget.

Fodterapi har en vigtig sundhedsmæssig funktion både over for børn, voksne og specielt ældre mennesker. Derfor må det være vigtigt, at også borgerne vest for Store Bælt får mulighed for at modtage denne for mange nødvendige behandling, der udføres af fodterapeuter.

Besvarelse (10/5 79):

Indenrigsministeren (Enggaard):

Der optages årligt ca. 40 elever til fodterapeutuddannelsen. Fodterapeuternes faglige organisation har tidligere over for indenrigsministeriet fremført ønske om oprettelse af en fodterapeutskole i Jylland. Organisationen har i denne forbindelse gjort gældende, at der er en betydelig mangel på uddannede fodterapeuter. Indenrigsministeriet har imidlertid hverken fra de for sundhedsvæsenet ansvarlige kommuner eller amtskommuner modtaget henvendelser om mangel på fodterapeuter, og sådanne henvendelser er heller ikke modtaget fra lægelig side. Dette hænger